

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

03 iulie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Petru Ursache,

judcători – Nicolae Gordilă și Elena Covalenco,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătoriai Ungheni din 10 decembrie 2012 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 03 aprilie 2013, declarat de inculpatul

Pendus Alexandru Ion, născut la 29 noiembrie 1978, originar și domiciliat în s. Petrești, r-l Ungheni.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. *Examinat în prima instanță: 04.09.2012-10.12.2012*
2. *Examinat în instanța de apel: 09.01.2013-03.04.2013*
3. *Examinat în instanța de recurs: 04.06.2013-03.07.2013*

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriai Ungheni din 10 decembrie 2012, Pendus Alexandru Ion, a fost condamnat în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, la 13 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis. Conform art. 85 Cod penal, a fost stabilită pedeapsă definitivă prin adăugarea parțială a pedepsei neexecutate conform sentinței Judecătoriai Ungheni din 08.05.2001 și în baza încheierii Judecătoriai Buiucani mun. Chișinău din 16.09.2012, - 14 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Prin aceeași sentință a fost condamnat și Pendus Anatoli Ivan, în privința căruia hotărârile judecătorești nu se contestă.

2. Potrivit sentinței, la 27 iulie 2012, în jurul orei 02.00 în ograda lui Pendus Silvia din s. Petrești, r-l Ungheni, s-a iscat o ceartă între Pendus Anatoli, Pendus Alexandru și Cibric Ghenadie, care erau în stare de ebrietate, în procesul căreia Pendus Alexandru împreună cu Pendus Anatoli l-au doborât la pământ pe Cibric Gh. și i-au aplicat multiple lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului, cauzându-i leziuni corporale grave periculoase pentru viață, în rezultatul cărora la 31.07.2012, Cibric Gh. a decedat în secția de reanimare a Spitalului raional Ungheni.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către inculpatul Pendus Alexandru, prin care a solicitat casarea sentinței, indicând că la baza acesteia sunt puse circumstanțe contradictorii și instanța ilegal nu a audiat toți martorii.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 03 aprilie 2013 a fost respins apelul declarat și menținută sentința contestată.

Instanța de apel a conchis că instanța de fond a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului Pendus Alexandru în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal.

Instanța de apel a considerat că apelul inculpatului, este nefondat și declarativ, iar afirmațiile expuse în el sunt în contradicție cu circumstanțele stabilite de către instanța de fond pe parcursul judecării cauzei, iar careva argumente întemeiate nu au fost invocate.

Totodată afirmațiile inculpatului că pe cauză sunt nuanțe contradictorii nu au fost reținute și au fost respinse, deoarece instanța de fond a cercetat sub toate aspectele probele administrate și declarațiile inculpatului se combat prin ansamblul de probe cercetate.

Instanța de apel a constatat că instanța de fond la stabilirea pedepsei a acordat deplină eficiență și s-a condus de principiile generale de aplicare a pedepsei stipulate în art. 61 alin. (2) Cod penal, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art. 75 Cod penal, ținând cont de circumstanțele reale și personale în privința inculpatului, care a fost judecat anterior și este în stare de recidivă, faptele incriminate inculpatului se califică ca deosebit de grave, corect aplicând pedeapsa sub formă de închisoare, inclusiv și cu aplicarea prevederilor art. 85 Cod penal, ținând cont de pedeapsa neexecutată stabilită anterior, inculpatul fiind eliberat condiționat înainte de termen, la 21.09.2009, cu 3 ani 2 luni 27 zile, stabilind astfel inculpatului pedeapsă sub formă de închisoare, care este echitabilă faptei infracționale săvârșite, pedeapsa aplicată fiind în corespundere cu împrejurările cauzei, normelor legale și instanța de apel a considerat că va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului, careva temeiuri de modificare a sentinței în latura pedepsei nefiind stabilite.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către inculpat, prin care solicită casarea hotărârilor adoptate în cazul dat și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare, invocând că instanțele de judecată nu au verificat toate probele, instanțele s-au bazat numai pe declarațiile martorilor, sunt divergențe între declarațiile martorilor, i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil, garantat de art. 6 CEDO.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a motivelor recursului în raport cu materialele cauzei, Colegiul conchide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva

hotărârilor adoptate pe caz, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Colegiul constată că instanța de fond și de apel, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, au examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, verificându-le sub aspectul pertinenței și concludenței, atât pe cele obținute în procesul urmăririi penale cât și în cadrul ședințelor de judecată, cât ale apărării atât și ale acuzării, fapt ce face, ca concluzia despre vinovăția lui Pendus Alexandru în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod Penal, să fie justă și întemeiată.

Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată desfășurat și minuțios în textul hotărârii instanței de fond, și a deciziei instanței de apel, și anume: declarațiile inculpaților Pendus Alexandru și Anatoli, martorilor Cibric V., Daraban R., Pendus M., Însurățel (Pendus) S., Țurcanu L., Suman I. și prin probele scrise administrate la dosar: procesul-verbal de verificare a declarațiilor bănuțului Pendus Anatoli la locul faptei (f.d.43-45), procesul-verbal de verificare a declarațiilor la locul faptei efectuată cu martorul Pendus S. (f.d.39-41), procesul-verbal de examinare a cadavrului (f.d. 11-14), raportul de expertiză medico-legală nr.134 din 17.08.2012 (f.d.80-81), procesul-verbal de confruntare între învinuiți (f.d.74-75), procesul-verbal de ridicare și examinare a obiectelor, precum și alte documente ale cauzei penale, care în coroborare demonstrează complet vina inculpatului în faptele incriminate, în legătură cu ce Colegiul constată că instanța de apel a considerat corect că instanța de fond a stabilit starea de fapt și just a calificat acțiunile inculpatului.

În opinia instanței de recurs este corectă concluzia instanței de apel prin care nu s-au luat în considerație afirmațiile invocate de inculpat, că nu este de acord cu ancheta și nu au fost chemați toți martorii, deoarece încălcări procedurale penale admise în cadrul urmăririi penale nu au fost invocate și nici nu au fost stabilite.

Mai mult ca atât, solicitarea apărării cu privire la audierea martorilor Pendus M., Însurățel (Pendus) S., Țurcanu L., Suman I., a fost admisă de către instanța de apel, însă declarațiile acestora de fapt nu au demonstrat nevinovăția inculpatului.

Astfel, martorul Pendus M. a declarat că când au venit la bunica sa Pendus Anatoli avea fața și mâinile însângerate și era îmbrăcat într-o maletă murdară de sânge și a spus că a bătut un om și dacă nu era Pendus Alexandru îl omora de tot. Aceste declarații au fost date în prezența inculpaților, sub jurământ, și deși martorul a fost citat la solicitarea inculpaților, însă declarațiile date dovedesc anume că inculpații l-au bătut pe Gh.Cibric.

La fel, martorul Însurățel (Pendus) S. a declarat că în luna iulie a. 2012 ambii inculpați au venit la bunica unde ea se afla, Pendus Anatoli era murdar de sânge și din spusele lui a înțeles că în acea noapte a bătut un băiat cu care a avut conflict.

Cît privește martorul Țurcanu L., a dat declarații referitor la starea gravă în care se afla victima când a fost chemată pentru acordarea ajutorului medical, iar detalii despre cele întâmplate între inculpați și victima Gh.Cibric, nu cunoaște.

Fiind audiat în cadrul ședinței instanței de apel la cererea apărării martorul Suman I. a declarat că cu inculpații este consătean, împreună cu Pendus Alexandru au fost acasă la Cibric Gh., care se afla la pat deoarece se simțea rău, nu cunoaște despre faptul că Cibric Gh. a fost bătut.

De asemenea, instanța de apel a menționat și faptul că inculpații au declarat că între ei și Cibric Gh. a avut loc o bătaie, dar că Cibric Gh. nu a fost bătut ca să moară. Aceste declarații au fost depuse de inculpați în cadrul ședinței judiciare, în prezența avocaților, în deplină libertate, iar în cumul cu alte probe ale cauzei penale, printre care declarațiile martorilor și probele scrise, constituie un ansamblu probator ce pe deplin demonstrează vina inculpaților în faptele incriminate.

Faptul că inculpatul nu este de acord cu sentința adoptată nu a fost luat în considerație de către instanța de apel, deoarece acest dezacord nu poate constitui temei pentru desființarea sentinței, totodată instanța de fond a judecat cauza penală prezentă fără careva abateri de la normele de procedură și corect a apreciat probele cercetate sub toate aspectele, concluzie ce este susținută și de instanța de recurs.

Astfel, Colegiul consideră că vina inculpatului a fost demonstrată prin probele cercetate în instanțele de judecată, care se coroborează reciproc, cât privește declarațiile inculpatului că „nu a bătut pe victima ca să moară”, corect au fost apreciate de instanțe ca un mijloc de apărare.

În acest context, Colegiul reține corectă și justă concluzia instanțelor de judecată că probele cercetate pe caz indică cert că Pendus Alexandru împreună cu Pendus Anatoli, l-au lovit pe Gh.Cibric, cauzându-i vătămări corporale grave, de la care ultimul a decedat.

Instanța de recurs, de asemenea consideră întemeiată și constatarea instanței de apel cu referire la faptul că instanța de fond la stabilirea pedepsei, nu a indicat comiterea infracțiunii în stare de recidivă periculoasă, dar în temeiul art. 410 Cod de procedură penală, instanța de apel nu a putut crea o situație mai gravă pentru inculpat în propriul apel.

În recursul ordinar declarat de inculpat, hotărârile recurate sunt criticate, prin prisma temeiului de casare prevăzut la pct. 6), 8), 9) și 12) alin. (1) ale art. 427 Cod de procedură penală.

În viziunea instanței de recurs, nu și-a găsit confirmare motivul de casare prevăzut la pct. 6) alin. (1) ale art. 427 Cod de procedură penală, deoarece instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției nu contrazice dispozitivul hotărîrii, acesta este expus clar, și instanța nu a admis nici o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Conform art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, hotărîrea instanței de apel conține o eroare de drept atunci când nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărîre de condamnare pentru o altă faptă decît cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blînde. Însă, aceste

temeiuri nu sunt incident la examinarea recursului, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de către recurent.

Conform art. 427 alin. (1) pct. 9) și 12) Cod de procedură penală, o hotărâre a instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept în cazul când inculpatul a fost condamnat pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, însă instanța de apel bazându-se pe probele administrate în cadrul procesului penal, corect a concluzionat că fapta condamnatului este prevăzută de legea penală și acesteia i s-a dat o încadrare juridică corectă, în baza art. 151 alin. (4) Cod penal.

În același context, Colegiul reține că temeiul invocat privind modul de apreciere a probelor, nu se încadrează în cele prevăzute de alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală. Mai mult ca atât, aprecierea probelor ține de examinarea cauzei în fapt și în drept fie în instanța de fond, fie în instanța de apel, și dezacordul unei părți în acest sens nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărâri de condamnare sau de achitare.

Astfel, lecturînd textul hotărîrilor recurate, se observă că acestea corespund tuturor prevederilor legii de procedură penală, ele fiind legale și întemeiate.

Alt argument invocat de recurent este încălcarea dreptului inculpatului la un proces echitabil, garantat de art. 6 CEDO. Însă Colegiul reține că, conform jurisprudenței CEDO, dreptul la un proces echitabil garantat de articolul 6 § 1 din Convenție enunță preeminența principiului supremației dreptului. Unul dintre elementele fundamentale ale preeminenței dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care înseamnă, printre altele, că o soluție definitivă a oricărui litigiu nu trebuie rediscutată. Acest principiu insistă asupra faptului, că nici o parte la proces nu este în drept să solicite revizuirea unei hotărâri judecătorești definitive și executorii, chiar și în scopul reluării procesului de judecată și o nouă soluționare a cazului. Competența de revizuire a instanțelor supreme trebuie exercitată pentru a corecta erorile de drept și greșelile justiției, și nu pentru a efectua o reexaminare a cauzei. Revizuirea nu trebuie tratată ca un recurs deghizat, și nici existența a două păreri asupra aceleiași probleme nu poate servi drept temei pentru reexaminare (*Bujnița vs RM, din 16 noiembrie 2007, pct. 20*).

Astfel, Colegiul menționează că o nouă viziune a recurentului asupra situației de fapt și a probelor puse la baza hotărârii irevocabile nu poate servi temei pentru redeschiderea procesului în cauza dată.

Ca urmare, Colegiul conchide că temeiurile indicate de recurent nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărîrilor adoptate pe caz și potrivit legii, se impune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar împotriva sentinței Judecătoriei Ungheni din 10 decembrie 2012 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 03 aprilie 2013 declarat de inculpatul, **Pendus Alexandru Ion**, în propria cauză, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 10 iulie 2013.

Președinte:	(semnătură)	Petru Ursache
Judecători:	(semnătură)	Nicolae Gordilă
	(semnătură)	Elena Covalenco

Copia corespunde originalului

Judecător:

Nicolae Gordilă